

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 196/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Zakres pisemnego uzasadnienia wyroku ograniczono, pomyśli art. 257 § 2 k.p.k., do apelacji obrońcy P. W.. Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 270/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	P. W.	Uprzednia karalność sądowa.	Informacja z Krajowego Rejestru Karnego.	1280- 1282
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	Informacja z Krajowego Rejestru Karnego.	Dokument wydany przez uprawniony organ, w trybie prawem przewidzianym, którego treść nie była kwestionowana.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1.	Naruszenie przepisów postępowania	# zasadny	
1.		# częściowo zasadny	

2.	mające istotny wpływ na treść	# niezasadny
3.	zaskarżonego	# zasadny
1.	orzeczenia, a to art. 378a k.p.k.	# częściowo zasadny
2.	poprzez jego błędne zastosowanie	# niezasadny
	przejawiające się w otwarciu przewodu sądowego i odebraniu wyjaśnień od oskarżonej A. W. pod nieobecność oskarżonego, który usprawiedliwił swoją nieobecność wnosząc jednocześnie o odroczenie terminu rozprawy, w sytuacji gdy wyżej opisane czynności stanowią czynności poprzedzające postępowanie dowodowe, do których wyżej opisany przepis nie ma zastosowania, a tym samym Sąd winien umożliwić oskarżonemu udział w nich.	# zasadny
	W zakresie punktów I i II części wstępnej wyroku.	# częściowo zasadny
	Naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nadanie waloru pełnej wiarygodności	# niezasadny

wszelkim dowodom przemawiającym na niekorzyść oskarżonego odnośnie rzekomego działania P. W. wspólnie i w porozumieniu z A. W., przy jednoczesnej odmowie nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie, co stanowi nieuprawnione wartościowanie dowodów.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, a polegającego na przyjęciu, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z A. W. podrobili w celu użycia za autentyczne zaświadczenie pracodawcy o zatrudnieniu i zarobkach z dnia 13 lipca 2009 roku oraz z dnia 10 sierpnia 2009 roku, w sytuacji gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż oskarżony jedynie na prośbę ówczesnej małżonki

A. W. wypełniał treść zaświadczeń, a następnie przekazywał wypełniony blankiet dokumentu oskarżonej, która samodzielnie go podpisywała nadając tym samym walor dokumentu.

W zakresie punktu III i IV części wstępnej wyroku.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż P. W. dopuścił się przestępstwa oszustwa, w sytuacji gdy rozporządzenie mieniem banku nie miało charakteru niekorzystności, bowiem oba kredyty objęte zarzutami zostały w całości spłacone, a pokrzywdzony w związku z zawarciem przedmiotowych umów kredytowych nie poniósł jakiegokolwiek szkody, bowiem oskarżonego nie było niekorzystne rozporządzenie mieniem banku.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad.1) Sąd Okręgowy żadną miarą nie dopuścił się naruszenia przepisu art. 378a k.p.k., zaś spojrzenie na instytucję prawa procesowego nim uregulowaną przedstawione w apelacji obrońcy oskarżonego jawi się jako tyleż odważne, rzec można osobliwe, co po prostu całkowicie chybione.</p> <p>Rzecz w tym, iż systematyka przepisów kodeksu postępowania karnego przekonuje, że unormowanie to zawarte zostało w rozdziale 43 - Przepisy ogólne o rozprawie głównej, przebieg zaś postępowania dowodowego ustawodawca określił w rozdziale 45 - Przewód sądowy.</p> <p>W tym ostatnim jako pierwszy ujęto przepis art. 385 § 1, w myśl którego przewód sądowy rozpoczyna się od związłego</p>		

przedstawienia
przez oskarżyciela
zarzutów
oskarżenia.

Dalej następuje
przesłuchaniu
oskarżonego, od
którego odbierane są
wyjaśnienia w trybie
przewidzianym w
art. 386 k.p.k.,
z kolei art. 389
k.p.k. przewiduje
warunki odczytania
protokołów
dokumentujących
wcześniejsze relacje
procesowe złożone
przez oskarżonego
(podejrzanego).

W istocie dopiero
po tej czynności
procesowej dochodzi
do odebrania zeznań
od świadków, a
jakkolwiek
drobiazgowo
regulacje dotyczące
trybu
przeprowadzenia
tego dowodu
znajdują się w
rozdziale 21 kodeksu
postępowania
karnego, to w
przepisach
dotyczących
rozprawy głównej
zamieszczono art.
391 k.p.k. normujący
warunki odczytania
protokołów zeznań.

Wyjaśnień
oskarżonego nie
przedziela od zeznań
świadków żaden
formalny element

postępowania jurysdykcyjnego, z przyczyn natury oczywistej dowody te przeprowadzane są w ustalonej przez prawodawcę kolejności, ale oba rodzaje tych relacji procesowych stanowią dowody w rozumieniu procedury karnej, zarówno wyjaśnienia, jak i zeznania podlegają ocenie według kryteriów przewidzianych w art. 7 k.p.k. (użyto w nim ogólnego określenia dowody) i stanowią podstawę dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych, o ile rzecz jasna ich zawartość i wiarygodność na to pozwalają.

Nie sposób przyjąć, iż ze zwrotu zawartego w art. 390 § 1 k.p.k. , stosownie do którego oskarżony ma prawo być obecny przy wszystkich czynnościach dowodowych wynika, iż postępowanie dowodowe rozpoczyna się dopiero po odebraniu wyjaśnień od oskarżonego, bowiem przepis ten dotyczy gwarancji

procesowych oskarżonego, szeroko rozumianego jego prawa do obrony, a nie lokuje tej czynności procesowej poza granicami postępowania dowodowego.

W konsekwencji art. 378a k.p.k. obejmują także wyjaśnienia oskarżonych, choć oczywiście jego praktyczne zastosowanie do tego dowodu będzie miało miejsce wyłącznie w sprawie co najmniej dwuosobowej, jeżeli w obliczu absencji jednego z oskarżonych, na rozprawę główną stawi się inny oskarżony, od którego odebranie wyjaśnień okaże się możliwe.

Dorobek judykatury i piśmiennictwa jawi się w tej płaszczyźnie jako jasny, pozbawiony kontrowersji, a w konsekwencji autora apelacji wypada do niego odesłać, rekomendując mu chociażby lekturę komentarza do Kodeksu postępowania karnego pod redakcją D. Ś., czy

analizę postanowień Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2020 r. w sprawie IV KK 694/19 i z dnia 8 października 2020 r. w sprawie IV KK 396/20.

Jednocześnie odnotować trzeba, iż poglądu zaprezentowanego na tę okoliczność przez obrońcę oskarżonego próżno szukać przywołanym przez niego wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 5 sierpnia 2020 r. w sprawie VI Ka 420/20, bowiem z jego uzasadnienia wynika, iż powodem rozstrzygnięcia kasatoryjnego okazał się brak przesłanki „szczególnie uzasadnionego wypadku” otwierającego drogę do sięgnięcia do dyspozycji art. 378a k.p.k., której przecież obrońca P. W. w rozpatrywanej sprawie w ogóle nie kwestionował.

Sąd Okręgowy w istocie natomiast wszystkie warunki wynikające zarówno z art. 378a § 1 k.p.k., jak i § 2 oraz § 7 tego przepisu spełnił, zaś powtórnego odebrania wyjaśnień

od A. W. zaniechano wyłącznie z tego powodu, że złożyła ona oświadczenie o skorzystaniu przez siebie z prawa do odmowy wyjaśnień i odpowiedzi na pytania stron w późniejszej fazie procesu.

Niezależnie wszakże od przedstawionej argumentacji, choć niejako na marginesie, odnotować wypada, już przedmiotowy układ procesowy nie położył się żadnym cieniem na sytuacji P. W..

Relacja procesowa A. W. pochodząca z rozprawy głównej nie był oskarżonemu obca, złożył on obszernie wyjaśnienia, w których się do niej odniósł w trakcie kolejnej rozprawy głównej, w związku z nimi dysponował nieograniczoną inicjatywą dowodową, zaś na treść jej depozycji i tak nie miał wpływu, skoro korzystała ona ze swobody wypowiedzi, miała możliwości reglamentowania jej według własnego uznania, realizowania w sposób przez siebie

przyjęty prawa do obrony i swego interesu procesowego.

Z racji braku zarzutu apelacyjnego ukierunkowanego na zakwestionowanie wystąpienia w przedmiotowej sprawie „szczególnie uzasadnionego wypadku” w rozumieniu art. 378 a k.p.k., za zbędne uznać należy pogłębione rozważania Sądu Apelacyjnego poświęcone tej kwestii, tym bardziej, że Sąd Okręgowy w postanowieniu wydanym na tę okoliczność stanowisko swoje w tym zakresie gruntownie, rzeczowo uzasadnił.

Z przyczyn natury edukacyjnej warto wspomnieć w tym miejscu, iż art. 378a k.p.k. stanowi przepis specjalny w stosunku do tego z art. 117 § 3a k.p.k., z którego skorzystał Sąd Apelacyjny na rozprawie odwoławczej w dniu 7 lipca 2022 r.. Jakkolwiek postanowienie na tę ostatnią okoliczność zostało

wyczerpująco uzasadnione, tym niemniej rozbudować można je jeszcze o zarekomendowanie obrońcy oskarżonego zapoznania się z postanowieniami Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 2020 r., sygn. akt IV KK 218/20 i z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt II KK 470/21, a także ponownie z komentarzem do Kodeksu postępowania karnego pod redakcją D. Ś..

Ad.2 i 3)
Zarzuty odwoławcze ukierunkowane na zakwestionowanie pierwszoinstancyjnej oceny dowodów w zakresie czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej zaskarżonego wyroku oraz zdemaskowanie rzekomych błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie wszystkich czynów przypisanych P. W., okazały się całkowicie bezzasadne, zaś ich charakter otworzył Sądowi Apelacyjnemu drogę

do ich łącznego omówienia.

Po pierwsze, Sąd merytorycznie właściwy dokonał bezbłędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego (granice przeprowadzonego przez niego postępowania dowodowego i aktywność procesowa Sądu Okręgowego nie spotkały się z krytyką autora apelacji), w procesie tym respektował zasady poprawnego rozumowania, prawidła logiki, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd I instancji zademonstrował niezbędną krytycyzm, dystans, pogłębioną refleksję, nadał właściwe znaczenie każdemu z przeprowadzonych dowodów, wszystkie wzajemnie powiązał, na wydźwięk zaś ich całokształtu spojrzał w sposób wszechstronny, kompleksowy.

Próżno szukać w rozpatrywanej sprawie spisku procesowego wymierzonego w P.

W., bezpodstawnego obciążenia go przez współsprawców, w tym w pierwszym rzędzie A. W., budowania fałszywego obrazu charakteru przestępczych działań, w które się uwikłał, jego roli, poziomu zaangażowania, zrealizowanych osobiście czynności sprawczych i tych, które tak swoją świadomością, jak i zamiarem obejmował, a przypadły one tym sprawcom, z którymi łączyło go pełne porozumienie i współdziałanie.

Sąd Okręgowy uchwycił istotę, rzecz można specyfikę, przestępstw popełnionych przez oskarżonego, konfigurację osobową, w której miał każdorazowo działać, zidentyfikował poziom wyrządzonych szkód, a wreszcie krąg podmiotów, którym korzyści majątkowe z tego tytułu przypadły.

Sąd merytorycznie właściwy podszedł do oskarżonego bez żadnych uprzedzeń, nie manifestował

choćby cienia
niechęci do niego i
mniej przychylnego
traktowania niż
pozostałych
oskarżonych,
respektował w całej
rozsądkowości
konstytucyjną
zasadę
domniemania
niewinności i
kodeksową regułę
obiektywizmu.

W konsekwencji
pierwszoinstancyjna
ocena dowodów
jawi się jako
w pełni swobodna,
pozbawiona jest
cechy dowolności
sugerowanej przez
obrońcę
oskarżonego, a
zatem okazuje się
dokładnie taka, jak
nakazana przepisem
art. 7 k.p.k., przeto z
ochrony procesowej
wyznaczonej jego
dyspozycją korzysta
bez żadnych
ograniczeń.

Autor apelacji w
sposób wybiórczy,
zupełnie
niekonstruktywny
przeciwstawił
wyjaśnienia P. W.
tym dowodom, które
legły u podstaw
zrekonstruowania
przebiegu
przypisanych mu
czynów, podjął
nieudaną próbę
zmarginalizowania
jego przestępczego

zaangażowania,
przerzucenia
odpowiedzialności
prawnokarnej na A.
W..

Tymczasem jego
aktywność okazała
się we wszystkich
przypadkach, w
tym rzecz jasna
także w zakresie
tych opisanych w
punktach I i
II części wstępnej
wyroku, istotna,
warunkowała
powodzenie
poszczególnych
nielegalnych
przedsięwzięć,
uzupełniała
czynności sprawcze
będące udziałem
pozostałych
sprawców, dla
osiągnięcia
zamierzonych
każdorazowo celów
posiadała kluczowe
znaczenie.

Na domiar tego
oskarżony
dysponował pełnym
rozeznaniem
charakteru
przedsięwzięć, w
które się uwikłał,
rodzaju czynności
sprawczych
realizowanych przez
osoby, z którymi
kooperował, nie były
mu obce przestępcze
cele, do osiągnięcia
których A. C. i Ł. C.
wraz z nim i A. W.
zmierzali.

Sąd Okręgowy dokonał niewadliwych ustaleń faktycznych na potrzeby wszystkich przypisanych P. W. czynów.

Każdorazowo wskazał, które fakty uznał za udowodnione i w jakich dowodach znalazły one odzwierciedlenie, z drugiej zaś strony w pełni przekonująco uargumentował powody zdyskwalifikowania pod względem wiarygodności wyjaśnień oskarżonego we wskazanej przez siebie części.

Sytuacja taka przekreśla z formalnego punktu widzenia zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych mających mieć, w ujęciu autora apelacji, istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k. Rzecz w tym, iż zarzut tego rodzaju może zostać podniesiony tylko wówczas, gdy pierwszoinstancyjne ustalenia faktyczne nie mają oparcia

w żadnym spośród zebranych dowodów, bądź też okazują się zgodne jedynie z dowodami ocenionymi przez Sąd ad meriti jako pozbawionymi przymiotu wiarygodności.

Sąd Okręgowy dokonał wreszcie prawidłowej subsumcji zrekonstruowanych przez siebie działań oskarżonego pod normy prawne wskazanych w zaskarżonym wyroku przepisów, bezbłędnie zdemaskował każdorazowo zamiar P. W., czynności sprawcze, które bądź to sam zrealizował, bądź miał świadomość podjęcie ich przez innych sprawców i własnym zamiarem obejmował.

Z tej perspektywy za procesowe nieporozumienie uznać wypada tezę obrońcy oskarżonego na okoliczność tego, że o rzekomym braku zamiaru popełnienia przez P. W. przestępstwa oszustwa świadczyć miałyby jego starania o spłatę obu zaciągniętych

kredytów
uwieńczone nawet
powodzeniem w
zakresie jednego z
nich.

Rzecz w tym,
iż postawa ta
miała charakter
zupełnie wtórnej z
perspektywy działań
wdrożonych w celu
uzyskania tych
kredytów i
doprowadzenia
pokrzywdzonego
banku do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem.

Tę aktywność
rozpatrywać należy
w kategoriach
naprawienia
spowodowanej przez
oskarżonego szkody,
jeśli zważyć złożone,
wielostopniowe
procedury
weryfikacji
zdolności
kredytowej osoby
ubiegającej się o
przyznanie kredytu i
politykę
bezpieczeństwa
banku
odzwierciedlone
zgromadzonymi w
aktach sprawy
dokumentami.

Relację pomiędzy
przepisami art. 297
§ 1 k.k., a art. 286
§ 1 k.k. najprościej
zobrazować
stwierdzeniem, iż
zachowanie

penalizowane
pierwszym z nich
może stanowić finał,
uwieńczenie
przestępczego
zachowania
sprawcy, jeżeli
wszakże następnie
dochodzi do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem przez
pokrzywdzonego,
rozpatrywane musi
być już w
kategoriach
swoistego
przygotowania do
przestępstwa
oszustwa, jego
wstępnej fazy, na
której przestępcza
aktywność się nie
kończy i generuje
dalej idącą
odpowiedzialność
prawnokarną.

Oskarżony wraz z A.
W. przedstawili na
potrzeby
pokrzywdzonego
banku podrobione
pisemne
zaświadczenia o
wysokości
uzyskiwanych przez
nich zarobków oraz
złożyli nierzetelne
oświadczenia na tę
okoliczność
bezsprzecznie
tworząc fałszywy
obraz swojej sytuacji
majątkowej i
realnych możliwości
spłaty kredytu
mieszkaniowego,
niezależnych zaś
od tego P.

W. na potrzeby wniosku o pożyczkę gotówkową sięgnął po takie same środki, sposób działania i wywołał po stronie pokrzywdzonego banku tożsamy skutek.

W obu przypadkach przedstawienie przez oskarżonego swojej rzeczywistej kondycji finansowej, (a w przypadku kredytu mieszkaniowego także ówczesnej małżonki) zaowocować musiałyby negatywnym rozpoznaniem wniosków kredytowych, oskarżony zaś posiadał pełną świadomość tego stanu rzeczy, skoro dla powodzenia swych przedsięwzięć uznał za niezbędne posłużyć się podrobionymi zaświadczeniami o wysokości uzyskiwanych dochodów, zdecydował się na tego rodzaju mistyfikację.

Żadną miarą pokrzywdzony bank nie miałby podstaw do uznania kredytów za właściwie zabezpieczone, gdyby oskarżony nie

zdecydował się na
złożenie
nieprawdziwych
zaświadczeń o
zatrudnieniu i
nierzetelnych
oświadczeń na
potrzeby wniosków
kredytowych,
bezsprzecznie
zabezpieczenie
kredytu
mieszkaniowego
hipoteką obrazu
tego nie zmienia,
funkcja tej instytucji
nie tylko jest
inna, ale w ogóle
służy ewentualnemu
wyegzekwowaniu
roszczeń
wynikających z
zawartej umowy
kredytowej w
przypadku
zaniechania spłaty
zobowiązań z niej
płynących, a nie
stanowi warunku
udzielenia kredytu
zastępującego
rzetelne zbadanie
zdolności
kredytowej osoby
ubiegającej się o ten
instrument
finansowy.

Pisemne motywy
zaskarżonego
wyroku sporządzone
zostały w sposób
profesjonalny i
pozwalają na pełną
kontrolę instancyjną
rozumowania Sądu
Okręgowego , który
doprowadził go
do pozytywnego
wniosku o

sprawstwie i winie oskarżonego w zakresie wszystkich przypisanych mu czynów.

Sytuacja ta upoważnia w konsekwencji odwołanie się przez Sąd Apelacyjny do stanowiska Sądu Najwyższego wyślowionego w postanowieniu z dnia 26 lipca 2016 r. w sprawie III KK 196/16.

Stosownie do niego stopień szczególności rozważań Sądu odwoławczego uzależniony jest od jakości oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji. Jeżeli ta ocena jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a więc odpowiada w pełni wymogom nałożonym przez reguły z art. 7 k.p.k., to wówczas Sąd odwoławczy zwolniony jest od drobiazgowego odnoszenia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości taką ocenę. W takim wypadku wystarczające jest wskazanie głównych

powodów nie
podzielenia
zarzutów apelacji, a
następnie odesłanie
do szczegółów
uzasadnienia
wyroku Sądu
pierwszej instancji.

Teza ta posiada
rzecz jasna, zdaniem
Sądu Apelacyjnego,
znaczenie
uniwersalne,
rozwinięte należy
ją na wszystkie
elementy pisemnego
uzasadnienia
wyroku Sądu drugiej
instancji.

Z racji zatem
tego, że autor
apelacji nie wykazał
żadnych błędów w
toku rozumowania
Sądu Okręgowego ,
nie zidentyfikował
po jego stronie
jakichkolwiek luk
intelektualnych, nie
zdemaskował
przekroczenia granic
swobody w ocenie
dowodów, po prostu
nie podjął z nimi
konstruktywnej,
rzeczowej polemiki,
wypada w tym
miejscu
zapropozować
obrońcy
oskarżonego
powtórna, tym
razem jednak
uważną, wspartą
roztropnym
spojrzeniem na
dostępny zasób
dowodowy i jego

<p>wymowę, lekturę pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które winno samoistnie wyjaśnić mu wszystkie kwestie, które w skardze apelacyjnej objął swoim procesowym zainteresowaniem.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad. 1) Wniosek reformatoryjny obrońcy oskarżonego nie zasługiwał na uwzględnienie w</p>		

najmniejszym
choćby stopniu.

Sąd Okręgowy
prawidłowo
zrekonstruował
przebieg
poszczególnych
czynów
przypisanych P.
W., konfiguracje
osobowe, w których
każdorazowo działał,
zrealizowane, tak
przez niego, jak
i współsprawców,
czynności
przestępcze, łączące
go z nimi pełne
porozumienie, rolę
oskarżonego i
wywołane przez
niego skutki. Sąd
ad meriti wyświetlił
każdorazowo
niewadliwie zamiar
oskarżonego,
omówił, w jaki
sposób się on
manifestował, na
koniec zaś dokonał
właściwej subsumcji
pierwszoinstancyjnych
ustaleń faktycznych
pod wskazane w
zaskarżonym
wyroku przepisy.

Ad. 2) Wniosek
kasatoryjny
świadczy o
nieznajomość ze
strony jego autora
unormowania
zawartego w art. 437
§ 2 k.p.k., a zatem
jego lekturę wypada
mu na przyszłość
zalecić, a rozważania
Sądu Apelacyjnego

<p>w tej płaszczyźnie do tej propozycji ograniczyć, zwłaszcza w obliczu braku jakiegokolwiek uzasadnienia na tę okoliczność w wywiedzionej apelacji.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie P. W., przyjętych kwalifikacjach prawnych, rozmiarze i charakterze kar jednostkowych i kar łącznych</p>		

(pozbawienia wolności i grzywny).	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Powody utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy w jego zasadniczej, bo związanej z zakresem i charakterem odpowiedzialności prawnokarnej oskarżonego, części przedstawione zostały przez Sąd Apelacyjny we wcześniejszych rozważaniach.</p> <p>Przeprowadzona natomiast z urzędu kontrola instancyjna rozstrzygnięć o karach jednostkowych i karach łącznych dobranych wobec P. W. prowadzi do wniosku, że żadna z nich nie razi niewspółmiernością, nadzwyczajną represyjnością, nieuzasadnioną dolegliwością, ale wszystkie jawią się jako wyważone, by nie rzec, że po prostu łagodne.</p> <p>Sąd Okręgowy nie przerysował stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu</p>	

czynów, uwzględnił we właściwym zakresie wszystkie okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, jak i dla niego niekorzystne, co w obliczu braku zarzutów apelacyjnych w tym zakresie zwalnia Sąd odwoławczy od bardziej pogłębionych, rozbudowanych wywodów poświęconych problematyce orzeczeń o karach (i warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności, co sytuację życiową oskarżonego, zwłaszcza z perspektywy odległych w czasie jego konfliktów z prawem, kształtuje bardzo korzystnie).

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II.</p>	<p>Na podstawie art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 8 w zw. z art 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w 1/3 części i wymierzono mu opłatę za to postępowanie, a uwzględniono na potrzeby tego sytuację majątkową P. W. i poziom</p>	

	jego możliwości zarobkowych.	
7. PODPIS		
SSA Jacek Szreder SSA Andrzej Olszewski Stanisław SSA Stankiewicz		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana